

til Folkethinget, og allerede da Folkethingets Finansudvalg havde filltet sine Væbninger, var Regjeringen med den daværende Sammensætning af Folkethinget vis paa, at det ikke kunde ventes, at der vilde komme noget andet Resultat ud af Finansloven end det, der var foreslaaet af Finansudvalget, altsaa et for Regjeringen utilfredsstillende Resultat. Det er vanskeligt at sige, hvad der kan have bevæget Regjeringen til at tro, at den nu skulde kunne naae en større Smødekommun fra Folkethingets Side end dengang, da Finanslovforslaget sidst forelaa til Behandling her. Smellen da og nu ligger der en Oplysning, og de nye Valg, som ere fremgaaede af denne Oplysning, have jo ikke været til Fordel for Regjeringen, idet den jo derved har mistet enkelte af sine nærmeste Venner, saa at der altsaa snarere kan noteres en Tilbagegang end en Fremgang for Regjeringen, hvilken Tilbagegang dog forresten ikke er betydelig. Men forøvrigt er Folkethingets Farve jo nu den samme, som den var før Oplysningen, og det kan altsaa ikke være paa Oplysningens eller paa Valgenes Resultat, at Regjeringen bygger noget Haab om, at den nu kan faae en bedre Finanslov, end den dengang ventede at kunne faae af Folkethinget. Hvad der ellers er gaaet for sig i Mellemtiden, kan heller ikke egentlig bevæge den hies Regjering til at tro, at den skulde have omstemt Folkethinget i den Maade, hoorpaa det stillede sig forrige Gang. Regjeringen har udialt ligeoverfor Valgerne, at Folkethinget manglede enten Evne eller Villie til at arbejde; men jeg tror ikke, at den Slags Udtalelser, som vist ere sjældne i konstitutionel Pragis, ere saadanne, at man derved naaer at blødgjøre Sindene eller stemme til Overenskomst. Jeg tror det saameget mindre, som vistnok Enhver vil indrømme ved nærmere Eftertanke, at det er en fuldstændig uberettiget Anklage mod dette Thing; thi skjøndt ganske vist Sagerne her ere fremmede langsomt i de senere Aar, maa det dog erindres, at, hvor Sager ere fremmede, har det væsentlig været Thinget her, som har fremmet Sagerne, saaledes Hærløven og ogsaa den militære Straffelov, to Love, hvori Regjeringen dog kun har havt overordentlig ringe Andel, medens den Langsomhed i Arbeidet, som ellers har fundet Sted, fra vor Side altid har været forudsagt som en Følge af, at der ikke var det Forhold, den Forstaaelse og Overensstemmelse i Principerne mellem Regjeringen og dette Thing, som vistnok er en nødvendig Betingelse for Samarbejde. Jeg vil endog gaa videre og sige: Det undrer mig noget, at den nuværende Regjering har kunnet udtale til dette Thing, at det manglede Evne eller Villie til at arbejde, da det er meget vanskeligt at vide, i hvilken Retning den nuværende Regjering pønster at arbejde; thi den har ikke noget særligt politisk Program. Den har havt det engang; den har havt en Forsvarsplan, som den

har ladet falde, jeg veed ikke, hvad det er fremkommet siden. Den har med Hensyn til de økonomiske Reformers filltet sig paa et Standpunkt, som intet Menneske kjender eller veed, hvad der ligger bag ved. Det Gæste, der er fremkommet, er af den Natur, at Ingen, hverken her eller udenfor Salen, er enig med Regjeringen i den Grundbetragtning, at ingen Stattedesættelse bør finde Sted uden Ækvivalent. Forøvrigt kjender man ikke den nuværende Regjeringens økonomiske Program. Altsaa, paa de to store Spørgsmaal kjender man ikke Regjeringens Program, og der har Regjeringen ikke taget noget Standpunkt, der staar Regjeringen ukjendt for en stor Del, ikke blot af Valgerne, men ogsaa af de aktive Politikere. Med Hensyn til Finansloven se vi, at Regjeringen iaar pludselig har taget en Stilling, som er ganske forskjellig fra den iffor, som ikke er motiveret nærmere og heller ikke kan motiveres nærmere, og det forekommer mig, at en Regjering, der staar i den Grad uden reelt Program og uden andet Program end det, der ligger i Dunstet om at have den Partistilling, Regjeringens repræsenterer, mindre end nogen Anden skulde sigte et Thing, der i de Aar, der ere forløbne, har gjort mere Arbejde, end i alt Fald Regjeringen har gjort, for at mangle Evne og Villie til at fremme vigtige Sager. Man dømmen nu herom, som man vil, saa meget maa i alt Fald slaas fast, at en saadan Sigelse, navnlig naar den er ubevist og ubevistlig, ikke ret vel vil kunne bevæge et nyalgt Folkething til at forandre sin Stilling paa Finansloven. Regjeringen har jo beskuden, som man ogsaa vil vide — det er jo i altfor friskt Minde, da det jo kun er nogle Dage siden, at der var Tale om det, — vist en saa stor Egegyldighed for at skaffe sig de fornødne Bevillinger i rette Tid, at Thingets Arbejde derved i høj Grad er vanskeliggjort. Istedetfor at skaffe sig en Forlængelse af den midlertidige Bevilling, saa at Thinget kunde komme tilbage og i No prøve Valgbrevene og fremme sine Arbejder, har den ladet den midlertidige Bevilling, den havde faaet, staa, uden at sørge for nogen Forlængelse deraf, og altsaa udsat sig eller rettere Thinget for enten at komme til at staa saaledes, at det ikke kunde gjøre Bevillingen færdig, eller for med større Hastighed end i og for sig pønkeligt at faae Valgbrevene prøvede. Det er atter denne Mangel paa Hensyn overfor dette Thing, om jeg saa maa sige, og en Mangel paa Sver ikke alene for at holde Bevillingen klar og sikker paa Lovlighedens Grund, men ogsaa for at værne om Thingets fuldstændige Frihed, som vi kjende hos denne Regjering, men som, naar den atter giver sig Udtryk, i høj Grad maa stemme dette Thing til at være paa sin Post og maasse gjøre det mindre villigt til at gjøre Indrømmelser, end det ellers vilde være. Jeg tror, at, naar jeg holder alt dette sammen,